

Dosarul nr. 2ra-1178/21

Prima instanță: Judecătoria Edineț sediul central (jud. I. Dragulean)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. A. Corcenco, D. Corolevschi, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

4 august 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Anatolie Țurcan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov împotriva lui Serghei Vieru cu privire la încasarea datoriei

împotriva deciziei din 4 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov și menținută hotărârea din 18 noiembrie 2020 a Judecătoriei Edineț sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 29 iulie 2020, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Serghei Vieru cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că la 16 august 2019, între OCN „MCP Finance” SRL, în calitate de creditor și Serghei Vieru, în calitate de debitor, a fost încheiat acordul de împrumut din aceiași dată și executat la sediul creditorului.

Pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, debitorul s-a angajat să plătească, pe lângă valoarea împrumutului principal, comision pentru furnizarea creditului, dobânda și o penalitate contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

Astfel, la 16 august 2019, OCN „MCP Finance” SRL și-a onorat obligațiunea, transferând debitorului împrumutul acordat, însă Serghei Vieru până la ziua depunerii cererii de chemare în judecată nu și-a onorat obligațiunile stabilite în

contract, cu toate că a fost înștiințat despre faptul nerespectării clauzelor contractuale prin intermediul notificărilor recomandate expediate în adresa acestuia.

Ulterior, datoria pârâtului a fost cesionată companiei de colectare a datoriilor ÎM „Incaso” SRL.

A precizat că debitorul a fost înștiințat despre faptul nerespectării clauzelor contractuale prin intermediul reclamației expediate în adresa acestuia, precum și despre rezilierea anticipată a contractului de către creditor și obligațiunea de returnare a împrumutului, a dobânzii calculate, a taxei aferente la contract și a penalităților calculate conform contractului.

La fel, a evidențiat că la data depunerii cererii de chemare în judecată, datoria lui Serghei Vieru față de ÎM „Incaso” SRL constituia suma de 10 572,48 de lei, din care: costul total al împrumutului restant – 4 500 de lei, comision pentru furnizarea creditului restant – 1 005,48 de lei, dobânda restantă conform contractului – 567 de lei și penalitatea contractuală în mărime de 4 500 de lei, adică 2 % din suma datoriei restante calculată pentru o perioadă de 50 zile de întârziere.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 5, 6, 7, 85, 166-168 CPC, art. 1242-1429 Cod civil.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la Serghei Vieru în beneficiul ÎM „Incaso” SRL a datoriei în mărime de 10 572,48 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și în sumă de 317,18 de lei cu titlu de taxa de stat.

Prin încheierea din 1 octombrie 2020 a Judecătorei Edineț sediul central, a fost dispusă examinarea prezentei cauze civile în ordine generală.

Prin hotărârea din 18 noiembrie 2020 a Judecătorei Edineț sediul central, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 4 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că acordul (contractul) de împrumut cu dobânda pentru consumatori nr. MD-007190000480 a fost încheiat între OCN „MCP Finance” SRL și Serghei Vieru la 16 august 2019, pe când contractul de cesiune a creanțelor între OCN „MCP Finance” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat la 1 aprilie 2019, adică anterior datei acordării împrumutului, astfel încât la data încheierii contractului de cesiune a creanței, OCN „MCP Finance” SRL nu avea instituit raportul de împrumut cu Serghei Vieru.

Drept urmare, prima instanță și instanța de apel au concluzionat că la 1 aprilie 2019, OCN „MCP Finance” SRL nu avea născută o creanță valabilă și exigibilă față de Serghei Vieru, or acest contract nu include în sine și ulterioarele contracte de împrumut încheiate de către OCN „MCP Finance” SRL cu alte persoane, atât timp cât creanța, la momentul încheierii contractului de cesiune, trebuie să fie certă și exigibilă.

Astfel, actul de predare-primire nr. 1 la Anexa nr. 1/21 din 12 noiembrie 2019 la contractul de cesiune a creanțelor de viitor nr. 2/190329 din 1 aprilie 2019, prin

care OCN „MCP Finance” SRL a transmis spre cesiune ÎM „Incaso” SRL creanța debitorului Serghei Vieru, formată în baza contractului de împrumut încheiat ulterior celui de cesiune a creanței, nu poate constitui temei de admitere a acțiunii, în situația în care, potrivit legislației în vigoare, o creanță transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titularul unui terț în baza unui contract, prin urmare contractul de cesiune a creanțelor din 1 aprilie 2019 nu acoperă creanța OCN „MCP Finance” SRL față de Serghei Vieru, apărută în temeiul contractului de împrumut din 16 august 2019.

Prin urmare, a fost stabilit că contractul de cesiune a creanțelor din 1 aprilie 2019 nu are incidență și nu produce niciun efect de drept asupra raporturilor de împrumut apărute la 16 august 2019 între OCN „MCP Finance” SRL și Serghei Vieru.

La 7 iunie 2021, prin intermediul oficiului poștal, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov a declarat recurs împotriva deciziei din 4 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și parțială a hotărârii primei instanțe, cu admiterea acțiunii.

În susținerea recursului a invocat că aprecierea arbitrară a actului de predare-primire a creanței din 12 noiembrie 2019, în temeiul căruia OCN „MCP Finance” SRL a cesionat creanța debitorului împotriva Serghei Vieru către ÎM „Incaso” SRL și a contractul de cesiune a creanțelor restante de viitor din 1 aprilie 2019, a dus la soluționarea greșită a cauzei.

A menționat că odată cu înaintarea cererii de chemare în judecată, la materialele cauzei a fost anexat actul din 12 noiembrie 2019, drept dovadă a cesiunii creanței.

Având în vedere prevederile art. 828 alin. (2) Cod civil, a evidențiat că legiuitorul prevede modalitatea cesiunii unei creanțe care poate apărea în viitor.

Astfel, prima instanță a aplicat greșit legislația civilă, menționând că părțile nu pot prevedea pentru viitor apariția unor eventuale datorii/creanțe care ar putea fi cesionate, or scopul legii civile este de a reglementa nu doar relațiilor existente la data semnării contractului, dar și a celor care pot apărea în viitor.

Reieșind din prevederile art. 347 Cod civil, a remarcat că contractul de cesiune a creanței, în temeiul căruia a fost cesionată creanța intimatului, întrunește condițiile de valabilitate a unui act juridic care poate da naștere la drepturi și obligații de viitor.

Așadar, contractul de cesiune produce efecte juridice pentru viitor care reglementează doar posibilitatea de a transmite dreptul de creanță și statuează obligațiile pe care le asumă fiecare din părțile contractante.

A mai notat că actul de transmitere a creanței este parte integrantă a contractului de cesiune, în temeiul căruia se transmit creanțele față de debitori.

La 30 iunie 2021, în adresa lui Serghei Vieru a fost expediată copia cererii de recurs depusă de ÎM „Incaso” SRL, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 112), corespondența menționată fiind returnată de către oficiul poștal cu mențiunea „plecat” (f. d. 114).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimatul să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 28 aprilie 2021, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 91), fiind recepționată de către recurentă la 11 mai 2021, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 92).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 7 iunie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Anatolie Țurcan